

**Predikan av Elisabeth Nordlander i Vallentuna kyrka,
10:e söndagen efter Trefaldighet, 8 augusti 2021.**

Del av en helhet. Joh 15:1-9

Förra gången jag predikade, för en månad sen, då var det apostladagen. Bibeltexterna då handlade om att vi alla behövs i Guds rike, att vi har alla en kallelse, ett uppdrag, som i första hand handlar om att *vara*, och i andra hand om att *göra*. Jag slutade min predikan då med att nämna en fara för många av oss, nämligen den att inte kunna sätta gränser. Det fanns inte tid att utveckla den frågan då. Jag sa att det får bli en annan predikan, en som jag själv behöver höra.

Och lustigt nog, kommer tillfället redan idag. Båda texterna betonar verkligen att var och en av oss är delar av en helhet. Vi hör samman som grenarna i trädet och som lemmarna i kroppen. Det gäller att hålla sig kvar i gemenskapen med Jesus och varandra för både min egen skull och för andras. Jesus säger, som vi hörde, "Bli kvar i mig, så blir jag kvar i er", bli kvar i mig och låt mina ord bli kvar i er. Och "Bli kvar i min kärlek". Det är tillsammans vi kan uträtta något i Guds rike.

Och att vi har olika gåvor och olika förutsättningar, det vet vi mycket väl. Hur tar vi vara på var och en? Här i församlingen har vi många volontärer och förtroendevalda, många som stöder arbetet med förböner, ekonomi, körsång, erfarenheter från sitt yrkesliv, och med idéer och förslag. Det ska vi vara väldigt glada för. Det saknas inte uppgifter. Åsa, vår kyrkoherde, strävar uttryckligen mot det hon kallar ett "gåvobaserat" församlingsarbete, och vad jag kan se, är det därför så många så gärna bidrar. I en gåvobaserad församling vill man hjälpa var och en till en plats där just hon eller han passar. Det handlar inte bara om verksamheter, det kan handla om att se sin uppgift i vardan som en god lyssnare eller som en hjälpsam granne.

Det är lätt att räkna bort sina egna möjligheter. Paulus skriver:

"Om foten säger, jag är ingen hand, jag hör inte till kroppen, så hör den i alla fall till kroppen. Eller om örat säger: Jag är inget öga, jag hör inte till kroppen, så hör det i alla fall till kroppen".

En annan och aktuell blid är fotbollslaget. Paulus kunde han skrivit:

"Om hela laget var målvakter, eller ytterbackar eller mittfältare, vad blev det då av spelet?"

Så frågan är, vilken är din funktion i Kristi kropp? Vilken är min? Det kan man behöva andras råd och hjälp att se, för det kanske man inte alltid ser själv. Vi måste samtala med varandra för att helheten ska växa, och för att vi inte ska tappa modet och släppa taget när livet förändras och när vi inte kan göra lika mycket eller samma saker som tidigare. Nu kommer vi in på detta svåra med gränsdragningar.

En man och en kvinna gick om mig på Odengatan. De pratade med varandra och jag uppfattade bara några ord av samtalet: *"räcka till för allt och alla"*.

Eftersom det är ord som jag själv ständigt återkommer till som en lurig ambition följde orden med inom mig hela vägen ut hit till Vallentuna.

Varför försöker somliga av oss själva vara allt i kroppen, för att anknyta till Paulus liknelse: ögat, örat, foten och handen, huvud, knä och tå, knä och tå ...

Är det för att jag behöver bekräftelse på mitt eget värde, min egen duglighet?

Är det för att jag tror att jag gör allt bäst själv?

Är det för att andra slår sig till ro, för de vet att om ingen annan gör det, så kommer jag att göra det? Svaren kan vara många. Somliga av oss har större plikt känsla än andra. Somliga behöver bevisa för sig själva och andra att de orkar lika mycket som för tjugo år sen. Jag tror att både egen eftertanke och samtal med andra kan hjälpa oss att orientera oss i ett landskap som hela tiden förändras.

Jesus, som ofta gick undan för att be och samtala med Fadern, han satte gränser, för han såg vad uppdraget var. Det berättas i Lukas 4:e kapitel om ett tillfälle när folk frågade efter Jesus så till den grad att de ville hindra honom från att gå vidare. Men då säger han till dem: *"Jag måste förkunna budskapet om Guds rike för de andra städerna också. Det är därför jag har blivit utsänd."* Och så går han. Utan dåligt samvete förmodar jag.

Det är svårt att inte kunna räcka till för allt och alla. Svårt att acceptera de begränsningar vi alla lever med, eftersom ingen av oss är Gud själv. Tro är att kunna lämna över, lita på att andra kan gå in, och kanske, om man kan, se till att andra också gör det. Ni hör väl att jag predikar för mig själv? Kanske är det extra svårt för dem av oss som är vana att vara aktiva och engagerade, att acceptera de gränser som följer av sjukdom och åldrande. Lätt att säga som foten: "Jag är inte handen, så jag hör inte till kroppen, inte nu längre". Inget kan vara mer fel. Foten hör till kroppen även de inte är ute och går. Ögat hör till kroppen även när jag blundar. Och alla kroppsdelar behöver ju ibland vara i vila för att kunna fungera när det gäller. Även hjärnan, så att jag kan tänka klart och göra rätt prioriteringar. "Andlig klarsyn" var ämnet för bara två veckor sen.

"Bli kvar i mig" upprepar Jesus till sina lärjungar. Han vet att det är mycket som kommer att dra dem åt olika håll. De svåra utmaningarna, de många människorna, de svåra besluten i möten med främmande kulturer och gamla traditioner, de egna ambitionerna, tvivel, trötthet och misslyckanden. Och inte minst: frestelsen att ensam försöka räcka till för allt och alla.

Han säger: "Jag är vinstocken, ni är grenarna". Och trädet, vinstocken, är bra mycket större än vår egen lokala gemenskap. Trädet brer ut sina grenar runt hela jorden och det har hunnit växa i tvåtusen år. De trossyskon som har gått före oss i tiden bidrar fortfarande som grenar, med sina erfarenheter, sina skrifter, sin konst, sin musik och allt annat som vi fått ärva.

Nådens gåvor räcks åt oss till glädje och rätta bruk. Jag gör som Jesu till sist: avslutar med att upprepa hans ord: **"Bli kvar i min kärlek"**

Elisabeth Nordlander, komminister
elisabeth.nordlander@svenskakyrkan.se